

Jako kluk šel Ondřej Kepka (33) z role do role. Stal se dětskou hereckou hvězdou. Jeho tvář se objevila například v seriálu *Arabela* nebo ve filmu *Tetinka*. „V deseti až šestnácti letech jsem byl vytížený jako profesionální herec," říká.

>> Eva Sovová

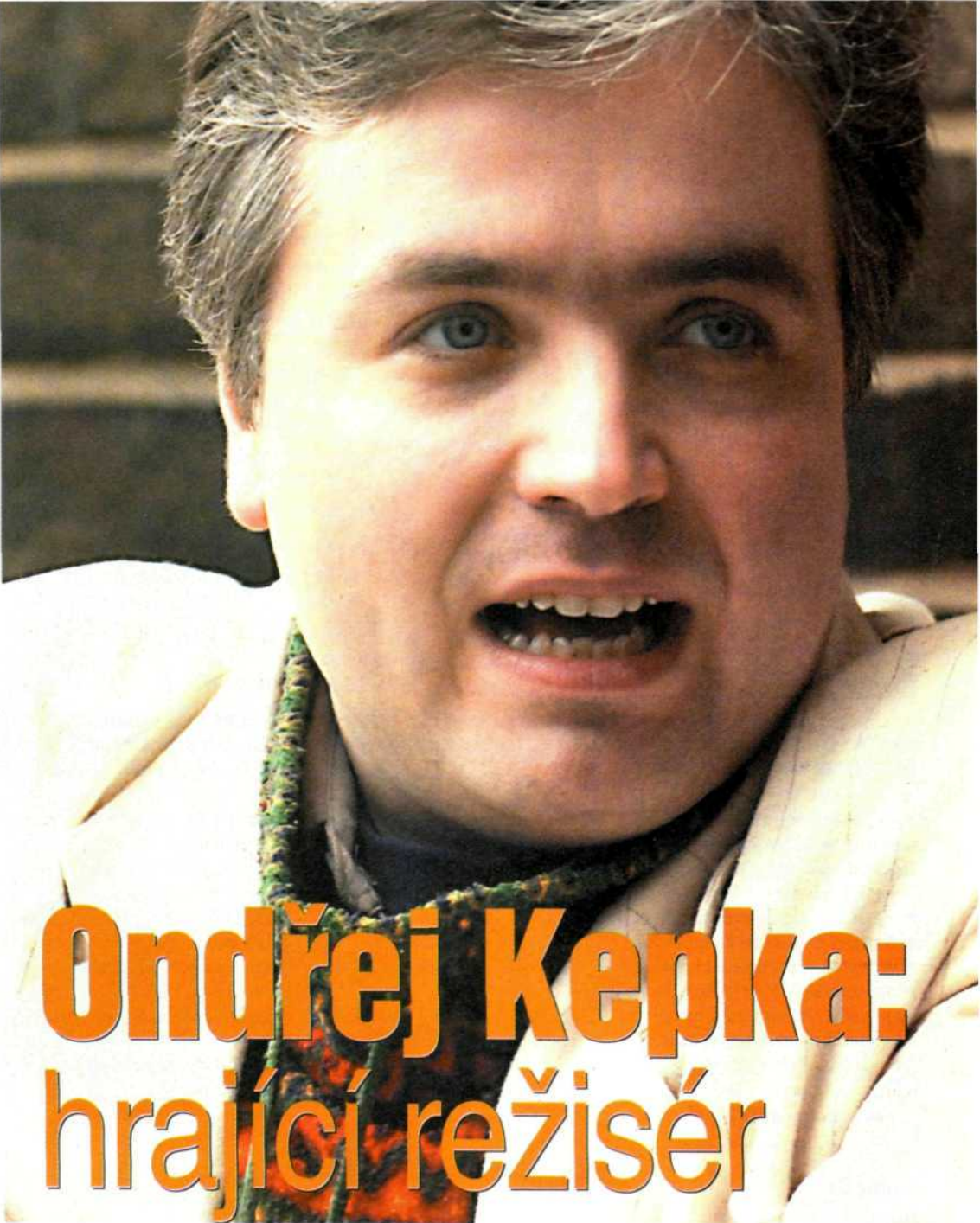
Jeho hlas byl známý i z éteru. Byl totiž členem Dismanova rozhlasového souboru a za dětskou roli ve hře *Dutopěvec* nebo exot dokonce získal prestižní rozhlasovou cenu. „Jsem na ni dodnes pyšný," říká upřímně.

Herecké geny podědil po mamince Gabriele Vránové a také po svém strýci, herci Jaroslavu Kepkovi. Herectví proto vystudoval i on. „Bohužel mě téměř minul Barrandov. Přišel jsem tak o spolupráci s významnými filmovými režiséry, jako byli Karel Kachyňa, Jaromil Jireš a další. V tom měl například víc štěstí herec Michal Dlouhý, můj vrstevník. Já byl televizák. Ostatně podobný osud měla i naše rodina. Jak máma, tak i strýc," podotýká Kepka.

Už od malinka fotografoval a točil kamerou. Záliba ho nakonec nasměrovala na FAMU. K herectví tak přidal režii. Rád oslovuje diváky, které baví přemýšlet. Má chování gentlemana, nesnáší úzkoprsost a netolerantnost, a své soukromí si proto chrání. „Nemám za sebou žádné manželství, nemám děti, jsem svobodný. Zatím je to velké hledání. Že bych měl v tomto směru příliš velké štěstí, to tedy ne," říká Ondřej Kepka otevřeně.

Za dokument *Závory* až do dne z televizního cyklu *Bleděmodrý svět*, ve kterém líčí příběh známé herečky a poslankyně Tány Fischerové a jejího postiženého syna Kryštofa, získal letos režisér Ondřej Kepka hlavní cenu festivalu *Křišťálové srdce* 2003. V České televizi zároveň dokončil zbrusu nový celovečerní hraný snímek.

■ Na co se mohou televizní diváci těšit?

Ondřej Kepka: hrající režisér

» V osmi zazářil jako Honzík v televizním seriálu *Arabela*.

Foto Právo – Dorian Hanuš (3)

» V České televizi nyní režíroval inscenaci *Stará láska nerezaví*.

Je to původní dramatická tvorba, které se u nás dříve říkávalo televizní inscenace. Tedy studiový příběh většinou napsaný na motivy divadelní hry. Klasická televizní inscenace je naprosto česká rarita a zvláštnost. Nezná ji Amerika, snad jen Polsko, kde této tvorbě říkají televizní divadlo. Mým velkým vzorem jsou práce režisérů Dušana Kleina a Zdeňka Zelenky. Poslední dobou jsme na inscenace téměř zapomněli, jako na něco zastaralého, a to jen proto, že jsme neuměli najít pro tento způsob vyprávění vhodné příběhy. Jsem rád, že televize se k této tradici vrací.

■ **Takže se konečně podařilo najít nějaký příběh? Jaký?**

Jmenuje se *Stará láska nerezaví* a je napsaný podle původní divadelní hry amerického autora

Bernarda Sladea. S tímto nápadem přišla vedoucí dramaturgyně Magdalena Turnovská. Je to příběh čtyř dvojic, které i po letech opakují stále stejné chyby...

■ **Jaké hvězdy v něm hrají?**

Mám štěstí, že se nám podařilo dát dohromady úžasné obsazení, které nemá chybu. Libuška Šafránková je ve dvojici s Viktorem Preissem, Radek Holub se Simonou Postlerovou, Katka Brožová s Jirkou Dvořákem a Tereza Bebarová se Světou Skopalem.

■ **Už víte, kdy se inscenace *Stará láska nerezaví* objeví na obrazovce České televize?**

Pravděpodobně asi na konci podzimu.

■ **Jste pilný režisér, před samotným natáčením jste prý s herci velmi pečlivě zkoušel.**

Nemám příliš rád slovo pilný, protože zavání usedlostí. Snažím se být pečlivým režisérem. Ale kdyby nás tak slyšeli klasičtí televizní režiséři, kteří tuto nádhernou tradici televizních inscenací založili! Nařkli by mě, že zkouším velmi nepečlivě a málo, protože dříve bylo zvykem, že se inscenace tohoto typu zkoušela celý měsíc jako v divadle. Výsledkem byl finální tvar, takzvaná projížďčka, kdy se celá hra s hrála a pak se během relativně krátké doby natočila.

■ **Jak dlouho jste zkoušel vy?**

Dohromady čtrnáct dní, a to ještě s pauzami. Na tehdejší poměry bych byl lajdák a velký střelec (*smích*). Na poměry současné je to pravda pečlivě zkoušení. Čas je dnes drahý.

■ **Hrál jste před kamerou jako herec, nyní stojíte spíše za kamerou jako režisér, Co tréma, provází vás?**

To víte, že ano.

■ **Je rozdíl mezi hereckou a režisérskou trémou?**

Obrovský. Pokud se bavíme o televizní práci, herecká tréma je daná tím, že se člověk „vystavuje“, je na vás upřeno mnoho očí. Těch milion diváků, milióny televizních očí, které se na vás dívají, ale tak nějak nevnímáte, to není problém. Problémem jsou oči ve studiu. Máte trému z toho, jak se vše podaří, zda si přesně vzpomenete na všechny věty a uděláte přesně ty akce, které máte udělat na jednotlivé kamery. Televizní herectví je totiž absolutně odlišné od divadelního a filmového herectví.

■ **A tréma režisérská? Jak se u vás projevuje?**

Ta je spíše o zodpovědnosti. O neustálé nutnosti nadhledu,

» V další sérii *Arabely* bylo Ondřeji Kepkovi dvaadvacet let.

o přípravě, časové koordinaci a tak dále. Mám vlastně trému za všechny herce. U mě se projevu- je tak, že se mi svírá žaludek, ne- mohu příliš jíst. A pak, i když jsem slabý kuřák, inklinuji k ci- garetě jako antitrémovému pro- středku. Cigareta ale jen domněle uklidňuje! Nakonec vždycky zji- stím, že mě spíš znervózňuje (*smích*). Naštěstí režisér má tu výhodu, že má chvílky, kdy mů- že pracovat na tom, aby na něm tréma nebyla znát.

■ Kdy jste naposledy stál před kamerou jako herec?

V detektivce režiséra Slavíka Jiný člověk. Mám tam menší ale výraznou roli, dokonce zápornou! Takových není v mém případě mnoho, spíš jsem hrával kladasy. Natáčení mi zabralo sice jen dva dny, ale bylo to skvělé. Vysílat by se měla na podzim.

■ Takže se vám po hereckých příležitostech přece jen nestýská?

Ale stýská. A velice! Právě posled- ní natáčení mě v tom utvrdilo. Jsem ale realista, konkurence je velká a já nejsem soutěžní typ, neumím si o práci říkat. V životě jsem byl na konkursu asi pětkrát, nemám je rád. Byly to takové trapy- sy, že na to do smrti nezapome- nu. Většina mých hereckých pří- ležitostí přicházela bez konkursů.

■ Snad nejnámější je vaše role Honzíka v seriálu Arabela. V prvé sérii vám bylo osm let, v dalším pokračování dvaadvacet. Kdybyste měl kouzelný prsten, mohl s ním jako v Ara- bele zatočit na prstě a vyslovit jedno profesní přání, jaké by bylo?

Asi trochu víc hereckých příle- žitostí. Protože jsem narozený ve znamení Vah, potřebuji vyvažo- vat. A jako režisér takové krásné texty, jakým je Sladeova hra Sta- rá láska nerezaví.

■ Jakou roli byste na misce své váhy přivítal, máte nějaký sen?

To víte, že ano. Mám sen. Je to Cyrano. Víím, že bych s ním měl, když se na sebe podívám režiséř- skýma očima, problémy. Nicméně rád bych si ho, asi jako každý he- rec, zkusil. A pak jedno dětinské přání: Taky bych si chtěl zahrál policajta. Když ne v obraze, tak alespoň v dabingu. Miluji napří- klad francouzský seriál Navaro a závidím kolegům, kteří měli pří- ležít dabovat mladý čtyřčlenný policejní tým. Já sice daboval v řa- dě seriálů, ale nikdy nebyly z poli- cejního prostředí. To mě vždycky tak trochu mrzelo. A také bych přivítal i herecké rozhlasové role. Rozhlas mě naučil moc, měl jsem

» „Mám trému za všechny herce,“ říká režisér Ondřej Kepka.

před mikrofonem stovky krásných příležitostí. Z poslední doby byla krásná spolupráce s režisérem Vondrovicem na adaptaci Lovců mamutů, kterou jsme natočili na CD. Nádherná společnost: pánové Kostka, Dlouhý a Poloczek.

■ Vaše první herecká příležitost přišla v šesti letech. Po boku své maminky Gabriely Vránové jste hrál jejího televizního syna ve filmu Tetinka. Máte v hlavě uložené nějaké vzpomínky?

Absolutně přesné. Je to logické. Zážitky jsou tak fascinující, že na ně nikdy nezapomenete. Je to asi jako zažít přistání mimozemšťanů na vlastní zahradě. Natáčelo se ve studiu číslo jedna na Kavčích ho- rách. Pan režisér Bělka obsadil mámu a Jardu Satoranského do role rodičů. Paní Vlasta Fabiáno- va hrála tetinku. Příběh byl o ma- lém chlapci, který se smiřuje s vě- tou, že je adoptovaný. Role byla nesmírně psychologicky náročná. Když pan režisér hledal dítě, Jar- da Satoranský mě znal a dal mu tip. Maminka mě nikam netlačila, ale nebránila mi. Pan Bělka mě pozval na zkoušku, dostal jsem scénář, už v té době jsem uměl číst a psát, a chytil se drápkem.

■ Vyrůstal jste obklopen hereckými hvězdami. Setkával jste se s nimi v průběhu natáče- ní, doma i na chalupě. Které herecké celebrity vás nejvíce ovlivnily?

První, kdo mě napadá, byl Vla- dimír Menšík. Byl to nejen můj televizní táta z Arabely, ale ohromný kamarád, přítel rodiny.

Nezapomenutelné je setkání s Vlastimilem Brodským, Stellou Zázvorkovou i spolupráce, jisté přátelství a souznění s dvěma dá- mami českého herectví Marií Ro- sülkovou a Danou Medřickou. Po vzoru Dany Medřické dokonce přeškrťávám svůj podpis. Ona přeškrťovala obloukem své D. Když jsem to jako kluk viděl ve svém památníku, začal jsem škrtat své O a dělám tak dodnes. Při prá- ci jsem potkal také Ladislava Peš-

nelbí, dokážu říci: „Gábi, to děláš špatně.“

■ Jaké jsou vaše slabiny? Prozradíte, nebo si myslíte, že o slabínách by úspěšný člověk neměl mluvit?

Stejně jako autorita se nemá získávat silou, ani úspěšnost, mys- lím, není o tom, že budu zakrývat své nedostatky a dělat ze sebe ješ- tě dokonalejšího. O svých slabi- nách velmi rád mluvím, někdy až moc. Jsem v tom velice upřímný (*smích*). Tak třeba na DAMU jsem se pral s gymnastikou. Nešly mi také míčové hry. Byl jsem ako- ráť dobrý na vybíjenou. Nikdo mě jen tak nevybil! Uměl jsem totiž před míčem dobře utíkat (*smích*). Přitom ale nejsem pecivál, miluji vodu, kanoistiku, plavání a vodní sporty vůbec a při sportu mi neva- dí se ztrapňovat. Mou slabinou je také například přílišná víra v člo- věka. Je ve mně zakořeněna, ne- chci se jí zbavit, ale mnohdy už mě stála hodně sil a zklamání.

■ Jako žák a student jste šel z role do role. Školu jste přitom zvládal s výborným prospě- chem. Váš tatínek je učitel ma- tematiky, autor několika učeb- nic. Podědil jste po něm logic- kou matematickou paměť?

Ano. Táta je vynikající peda- gog. Umí popsat věci, vysvětlit. Mám po něm určité matematické vidění, které se nesmírně hodí pro televizní režiséřskou práci. Mate- matika je v režii důležitý element. I texty se učím logicky. Nestydím se za to, jsem na to dokonce pyš- ný, protože to je nejlepší typ pa- měti, který člověk může mít. V mechanické paměti jsem ale ab- solutně zaostalý, tu mám velmi malou. Dělá mi problém naučit se doslovně texty, za což mě někteří mí spolužáci kritizovali. Nikdy jsem zkrátka neuměl biflovat. ■

Herectví a režii potřebuje vyvažovat. Narodil se totiž ve znamení Vah.

ka. I jeho podpis a jeho slavné P mám v památníku. Teď jako do- spělák snad mohu říci, že se jim se mnou jako s dítětem asi hrálo dobře. Já si ze setkávání s nimi pamatuji, že ti největší velikáni a hvězdy české divadelní scény se nikdy na nikoho nevyvyšovali.

■ Letos mě zaujala v televizi repríza vašeho absolventského filmu z FAMU Dívka se zázračnou pamětí, do kterého jste obsadil Gabrielu Vránovou. Jak se režuruje vlastní máma?

Není to jednoduché, protože na takovou spolupráci se dívá mno- ho kolegů skrz prsty. Během natá- čení jsme si samozřejmě tykali, oslovovali jsme se Ondro a Gábi. Jak říkával Karel Čapek, všechno má „svůj svět“. Do každého svě- ta něco patří a něco ne. Takže stejně jako učitelce ve škole není vhodné říkat křestním jménem, při natáčení není podle mě vhod- né oslovovat se rodinnými slovy. S mámou jsme sehraná dvojice, dokážeme být neutrálními, dove- deme spolupracovat, ctíme navzá- jem své profese. Když se mi něco